Projecten la mítica ´Casablanca´ amb Bogart i Bergman

Serà aquest diumenge a les 5 de la tarda a la Sala la Cate de Figueres dins el cicle de clàssics



Una de les escenes principals de la pel·lícula

EMPORDÀ.INFO

'Casablanca' és una de les pel·lícules mítiques de la història del cinema. Dirigida per Michel Curtiz, va ser estrenada l'any 1942 als Estats Units. Aquest diumenge, està previst que es projecti a les 5 de lal tarda dins el cicle de cinema clàssic de la Sala la Cate de Figueres.

Per conèixer més coses sobre aquest film i la primera vegada que es va poder veure a Figueres, publiquem un article del catedràtic Joan Manuel Soldevilla.

Dins el cicle de cinema clàssic que programa La Cate els diumenges a la tarda –una lloable iniciativa que ens fa imaginar que a la ciutat disposem de Filmoteca-, s´anuncia per a aquest diumenge la projecció de 'Casablanca', la llegendària pel·lícula dirigida per Michel Curtiz i interpretada per Humphrey Bogart, Ingrid Bergman i un estol de secundaris inoblidables. Parlar de la pel·lícula possiblement més llegendària de la història del cinema es fa difícil, perquè sembla que ja s´ha dit tot al voltant d´aquesta història de perdedors admirables, però sí que potser és interessant recordar què va passar quan es va estrenar a Figueres.

La pel·lícula va arribar a les pantalles americanes l´any 1942, i va tenir un èxit discret, però a Espanya va arribar força més tard. Eren els anys de la guerra mundial, i la simpatia del govern franquista cap als nazis feia impossible l´estrena d´un film on aquests eren, inequívocament, els malfactors. L´estrena a casa nostra es va fer quatre anys més tard, l´any 1946, censurada –les referències a la Guerra Civil espanyola es van eliminar–, però ni així el règim va veure amb bons ulls el missatge de la pel·lícula.

El setmanari gironí Vida católica era el portaveu d´Acció Catòlica i en els anys quaranta era una revista conservadora i tradicionalista, integrista, tot i que destacava per la seva acurada edició. El 15 de gener de 1947, la secció de cinema de la publicació no va poder evitar referir-se a l´estrena amb duresa; "Películas como 'Casablanca', precedidas de una propaganda a bombo y platillo, nos defraudó por su falta de ambientación y su sobra de intención política", i subratlla com "la emoción política y la intención de la película nos deja algo indiferentes". No s´atura aquí, destaca la molt deficient ambientació, el "argumento, por demás manido", "la gana de complicar el amor con el elemento policiaco, mezclando aventuras de juego y espionaje" i com "afean la

películas escenas de crímenes y muertes, de las que el cine moderno se sirve con harta profusión". De forma significativa i original, valora positivament el final, "quizás lo mejor sea el desenlace del amante que facilita la fuga en avión de los esposos".

Aquesta seria la lectura oficial de l´estrena però, com va rebre realment el públic 'Casablanca'? En un magnífic article de Vicenç Burgas, escrit arran de la mort de Humphrey Bogart i publicat a Canigó l´agost de 1957, l´autor evoca el que va suposar la pel·lícula: "Fue un sábado y en la Sala Edison...", comença, i indica com "el film de Michael Curtiz discurría sobre un argumento tan hábil, tan bien cronometrado, jugando con pasado amoroso, presente que lo revive y futuro que lo renuncia, que uno salía del cine exactamente como no se debe salir: volando". Burgas explica que aquella va ser la primera vegada que van veure una pel·lícula de Bogart, però que la segona va ser? l´endemà. En companyia d´un amic, emocionats, comentaven el film camí de la Cate, tan engrescats que "al llegar a la última pendiente que conduce al Patronato de la Catequística viramos hacia la izquierda. Aquella tarde, en la representación de I. N. R. I. faltaron dos que hacían de «pueblo», pero no se notó. En el cine estuvimos de pie, en el primer piso, entre parejas sin localidad que se hacían el amor."

'Casablanca' va arribar a Figueres per primer cop a inicis de 1947; la pel·lícula no agradava ni a les autoritats polítiques, que la censuraven, ni a les eclesiàstiques, que la consideraven molt poc recomanable. El públic hi va anar, malgrat tot, i va sortir commogut. Gairebé setanta anys després, com deia Vicenç Burgas, "Sam, tal vez el negro más simpático que apareció en una película, tocará al piano «Al correr del tiempo» dándole una entonación especial, no como si la interpretase sino como eco de una época de París en donde Ilsa y Richard se veían (y se besaban) a menudo en «La Belle Aurore»."

Diumenge molts tornarem a sortir com realment paga la pena sortir del cinema: volant.

Font del document:
http://www.emporda.info/portada/2015/10/16/projecten-mitica-casablanca-bogart-bergman/288653.html?utm_source=rss